

Daniels Bog – Nummer et hundrede og enogtredive

Afsløring af det profetiske væv: At forbinde punkterne fra Åbenbaringen til nutidige realiteter

Jeff Pippenger

2024-03-12

I tidligere artikler påviste vi, at milleritterne erkendte, at de opfyldte lignelsen om de ti jomfruer, Habakkuk kapitel to og Ezekiel kapitel tolv, vers enogtyve til otteogtyve. Versene i Ezekiel angiver, at når disse tre profetiske skriftsteder fuldkomment opfyldes i de sidste dage, vil „virkningen af hvert syn“ blive opfyldt. Søster White omtaler også dette fænomen.

„I Åbenbaringen mødes og afsluttes alle Bibelens bøger. Her findes fuldendelsen af Daniels bog. Den ene er en profeti; den anden en åbenbaring. Den bog, som blev forseglet, er ikke Åbenbaringen, men den del af Daniels profeti, som vedrører de sidste dage. Englen bød: ‘Men du, Daniel, luk ordene til og forsegl bogen indtil endens tid.’ Daniel 12:4.” Apostlenes Gerninger, 585.

Lignelsen om de ti jomfruer gentages til punkt og prikke i beseglingstiden for de hundrede fireogfyrre tusind, som begyndte den 11. september 2001 og ender, når døren lukkes for de tåbelige jomfruer ved den snart kommende søndagslov. I denne historiske periode opfyldes virkningen af ethvert syn, som er fremstillet i ordene: „alle Bibelens bøger mødes og ender.“

Vi har i den foregående artikel opbygget et grundlag for forståelse med henblik på at fremlægge den ydre historiske linje, som fremstilles i vers fyrre i Daniel elleve, og som repræsenterer den politiske historie for jorddyrets republikanske horn. Denne historie løber parallelt med den religiøse historie for jorddyrets sande protestantiske horn. Vi har identificeret en håndfuld profetiske linjer, som omhandler jorddyrets republikanske horn, og vi placerer disse linjer på den profetiske historie, som begyndte ved endetiden i 1989.

Den jordiske beasts profetiske periode, som begyndte i 1776 og afsluttedes ved endetiden i 1798, er den linje, vi agter at anvende i et forsøg på at sammenføre alle de linjer, som nu gør deres virkning gældende. Perioden fra 1776 til 1798 bærer Alfa og Omega's signatur, for den begynder og ender med en lovgivningsmæssig handling, hvilket er en nations tale.

„Nationens tale er dens lovgivende og dømmende myndigheders handling.“ The Great Controversy, 443.

Et primært kendetegn ved dyret fra jorden er dets tale. De Forenede Staters forfatning var et guddommeligt dokument, som åbnede dørene for religiøs og politisk frihed, og ved derved at gøre det opslugte den „flod“ af forfølgelse, som i århundreder var blevet ført frem af Europas konger og den katolske kirke.

Og slangen udspyede af sin mund vand som en flod efter kvinden, for at få hende revet med af floden. Men jorden hjalp kvinden, og jorden åbnede sin mund og opslugte floden, som dragen havde udspyt af sin mund. Åbenbaringen 12:15, 16.

Ved afslutningen af jorddyrets herredømme som det sjette rige i Bibelens profeti skal det igen tale, men da skal det tale som en drage ved at håndhæve søndagsloven.

Og jeg så et andet dyr komme op af jorden; og det havde to horn som et lam, og det talte som en drage. Åbenbaringen 13,11.

Jorddyret begyndte som det sjette rige i 1798, da pavedømmet blev berøvet sin styrke.

„Og da pavedømmet, berøvet sin styrke, blev tvunget til at ophøre med forfølgelsen, så Johannes en ny magt stige frem for at give genlyd af dragens røst og videreføre det samme grusomme og gudsbespottelige værk. Denne magt, den sidste, som skal føre krig mod kirken og Guds lov, blev symboliseret ved et dyr med lammehorn.“ Signs of the Times, 1. november 1899.

I 1798, da pavedømmet modtog sit dødelige sår, talte De Forenede Stater, og som det altid er tilfældet med Alfa og Omega, foregreb talen i begyndelsen talen ved enden. Alien and Sedition Acts blev gjort til lov i 1798 og foregreb de love, der gennemføres ved enden, og som vedrører ulovlig indvandring og medierne.

Den periode, vi betragter fra 1776 til 1798, bærer Alfa og Omegas signatur, for den identificerer „talen“ i Uafhængighedserklæringen i begyndelsen, hvilket er et forbillede på Alien and Sedition Acts af 1798. Midt i denne periode finder man De Forenede Staters forfatning. Perioden giver en profetisk fremstilling af jorddyrets herredømme, for den begynder med at tale som et lam, men perioden ender med lovgivning, der repræsenterer en drage. Men som det ofte er tilfældet, stemmer begyndelsen og afslutningen af en ting overens med modsætninger. Periodens første waymark er repræsenteret i den sidste waymark, og den midterste waymark var De Forenede Staters forfatning, som blev ratificeret af TRETTE stater. Det hebraiske ord „sandhed“ blev dannet af det første bogstav, efterfulgt af det trettende bogstav, efterfulgt af det sidste bogstav i det hebraiske alfabet.

Den periode, som vi nu betragter, bærer præg af den Første og den Sidste, som er Sandheden. Perioden betegner en tidsperiode, der fører frem til begyndelsen af jorddyrets herredømme som det sjette rige i Bibelens profeti, og den betegner derfor en tidsperiode, der fører frem til afslutningen af jorddyrets herredømme som det sjette rige i Bibelens profeti. Denne periode begyndte ved endens tid i 1989. 1776 til 1798 skal lægges oven på 1989 til den snart kommende søndagslov, når jorddyret taler som en drage, således som det fremstilles ved Alien and Sedition Acts.

Det er værdifuldt at indføje endnu en profetisk sandhed i vores studium. Denne sandhed er et element af “endetiden” som et symbol, der ofte overses. Det laodikeiske adventisme ved meget vel måske, at 1798 var “endetiden”, men deres forståelse ender som regel dér, for de har ingen anelse om, at enhver reformlinje er parallel med de øvrige reformlinjer. Enhver reformlinje begynder med “endetiden”.

Moses var et forbillede på Kristus, og Moses udtalte selv dette direkte, og Peter bekræftede det i Apostlenes Gerninger.

Herren din Gud skal lade en Profet fremstå for dig af din midte, af dine brødre, som mig; ham skal I høre på. 5 Mosebog 18,15.

Jesus skulle være »ligesom« Moses.

Og nu, brødre, jeg ved, at I handlede i uvidenhed, ligesom også jeres rådsherrer. Men det, som Gud forud havde kundgjort ved alle sine profeters mund, at Kristus skulle lide, det har han således opfyldt. Omvend jer derfor, og vend om, for at jeres synder må blive udslettet, når vederkvægens tider kommer fra Herrens åsyn; og han skal sende Jesus Kristus, som forud blev forkyndt for jer, ham, som himlen må modtage indtil genoprettelsens tider for alle ting, som Gud har talt om ved alle sine hellige profeters mund fra verdens begyndelse. For Moses sagde sandelig til fædrene: En profet skal Herren jeres Gud oprejse for jer af jeres brødre, ligesom mig; ham skal I høre i alle ting, hvad som helst han siger til jer. Og det skal ske, at hver sjæl, som ikke vil høre den profet, skal udryddes af folket. Ja, og alle profeterne fra Samuel og dem, der fulgte efter, så mange som har talt, har også forkyndt disse dage. Apostlenes Gerninger 3:17–24.

Endens tid i Moses' historie var hans fødsel, og den var et forbillede på Kristi fødsel. Ved både Kristi og Moses' fødsel fandt der en forøgelse af kundskab sted, som skulle prøve den generation. Kundskaben om deres begges fødsel førte både Egyptens og Roms dragemagt til at søge at dræbe de lovede, som profetien havde forudsagt. Hyrderne på bakkerne, de vise mænd fra Østen, repræsenterer dem, som forstod kundskabens forøgelse ved endens tid.

Det, man almindeligvis overser, er, at der er to vejmærker ved endens tid. Det var ikke alene Moses, der blev født, men tre år forinden blev hans broder Aron født. Seks måneder før Kristus blev født, blev hans fætter Johannes født. 1798 er den mest almindelige anerkendelse af „endens tid“, og i 1798 blev dyret (det politiske apparat), som skøgen havde redet på gennem de mørke tidsaldrer, dræbt, og et år senere døde også „kvinden“, som havde redet på dette dyr.

I 1989 var der to præsidenter. Reagan regerede indtil indsættelsen i 1989, og derefter begyndte Bush den første sit styre. Afslutningen på de tolv hundrede og tres år var blevet forbilledliggjort ved de halvfjerds års fangenskab i Babylon, og da general Kyros, Darius' nevø, henrettede Belsazzar på festens nat, var Darius den egentlige konge. Darius og Kyros repræsenterer de to pejlemærker for denne endetid.

Det profetiske forhold mellem Moses og Aron, Johannes og Jesus, Darius og Kyros, pavedømmet og paven samt Reagan og Bush er alle kilder til profetisk lys, når de studeres med den rette metodologi. Det, vi her vil påpege, er, at Johannes, Jesu fætter, var røsten i ørkenen, hvilket var blevet forbilledliggjort ved Moses' broder Aron, som drog ud i ørkenen for at møde Moses for at være hans røst.

I den trediveårige periode, der gik forud for Kristi salvelse, og i de tredive år, der går forud for antikrist, findes der et vejmærke, som identificerer en "røst". For Kristus var det Johannes' røst,

som råbte i ørkenen. I 533 udstedte Justinian et dekret, som identificerede antikrist som kætternes tugtemester og kirkens overhoved. Justinians dekret var den "røst", der beredte vejen for søndagslovens "dekret" på koncilet i Orléans i 538.

General Kyros' hær var den røst, der tilkendegav, at Darius' erobring af Babylon var nært forestående.

„Fremrykningen af Kyros' hær foran Babylons mure var for jøderne et tegn på, at deres udfrielse fra fangenskab nærmede sig. Mere end et århundrede før Kyros' fødsel havde Inspirationen nævnt ham ved navn og ladet nedskrive den gerning, han faktisk skulle udføre ved at indtage byen Babylon uforvarende og ved at berede vejen for frigivelsen af fangenskabets børn. Gennem Esajas var ordet blevet talt:“

“Så siger Herren til sin salvede, til Kyros, hvis højre hånd jeg har grebet for at underlægge folkeslag for ham; ... for at åbne de tvefløjede porte foran ham, og portene skal ikke lukkes; jeg vil gå foran dig og gøre de krumme steder lige; jeg vil sønderbryde bronzeportene og hugge jernslåerne over; og jeg vil give dig mørkets skatte og skjulte rigdomme fra hemmelige steder, for at du må vide, at jeg, Herren, som kalder dig ved navn, er Israels Gud.” Esajas 45:1–3. Profeter og Konger, 551.

Når det erkendes, at det er to vidner eller to vejmærker, hvorved en profetisk „endetid“ fastslås, kan det også erkendes, at det ene af de to vejmærker repræsenterer en identifikation, kundgørelse eller advarsel om den forestående historie. Aron, Johannes, Kyros og Justinian repræsenterer et vejmærke, der går forud for endetiden. Endetiden i 1798 er afslutningen på den periode, der repræsenteres fra 1776 og frem til 1798. Vejmærket midt i denne historie er røsten, der råber i ørkenen, om den forestående historie. Denne historie begyndte med en publikation, der forkastede det diktatoriske herredømme fra enten en konge eller en pave, og den endte med en publikation, der repræsenterede en diktators karakter. Publikationen i midten repræsenterede „advarslen“ om den kommende historie, og advarslen var, at De Forenede Staters forfatning ville blive omstødt ved historiens afslutning.

Denne historiske linje begyndte at blive gentaget i 1989, og den ender ved søndagsloven, når advarslen fra vildmarken to hundrede år tidligere i 1789 forkastes. 1989 var endetiden ved slutningen af vers fyrré, og det svarer til endetiden i 1798. 1989 svarer til 1776, og søndagsloven repræsenterer 1798. Midt i den historie, hvor virkningen af ethvert syn fuldbyrdes, bliver den historie, som begyndte den 11. september 2001 og fortsætter indtil advarslen i 1789, opfyldt, og forfatningen omstødes. Der må være et vejmærke i midten, for Gud forandrer sig aldrig. Dette vejmærke ville repræsentere en advarsel for den profetiske historie, som begynder ved den snart kommende søndagslov.

1989 markerer endetiden i vers fyrré, som leder frem til søndagsloven i vers enogfyrré. Advarselsbudskabet, som ankom efter endetiden, men før søndagsloven, var den 11. september 2001. Det advarer om, at ved afslutningen af denne historiske periode ville det tredje Ve, som kom den 11. september 2001 og straks blev tilbageholdt, slå til igen som en uventet overraskelse, og tusinder af byer ville blive ødelagt. Når denne ødelæggelse kommer, vil Satan begynde sit

vidunderlige værk, og dette værk begynder ved den snart kommende søndagslov.

„O, om Guds folk dog havde en fornemmelse af den forestående ødelæggelse af tusinder af byer, som nu næsten er hengivet til afgudsdyrkelse! Men mange af dem, som burde forkynde sandheden, anklager og fordømmer deres brødre. Når Guds omvendende kraft kommer over sindene, vil der ske en afgørende forandring. Mennesker vil ikke have nogen tilbøjelighed til at kritisere og rive ned. De vil ikke indtage en stilling, som hindrer lyset i at skinne for verden. Deres kritik, deres anklager, vil ophøre. Fjendens magter samler sig til kamp. Streng konflikter ligger foran os. Slut jer sammen, mine brødre og søstre, slut jer sammen. Bind jer til Kristus. 'I må ikke kalde alt det for sammensværgelse, som dette folk kalder sammensværgelse; frygt ikke det, de frygter, og ræddes ikke. Hærskarers Herre, ham skal I holde hellig; ham skal I frygte, ham skal I ræddes. Så skal han være en helligdom; men en anstødssten og en klippe til fald for begge Israels huse, en fælde og en snare for Jerusalems indbyggere. Og mange iblandt dem skal snuble og falde og knuses og indfanges og tages.'”

"Verden er et teater. Skuespillerne, dens indbyggere, forbereder sig på at spille deres rolle i det sidste store drama. Gud tabes af syne. Blandt menneskehedens store masser findes der ingen enhed, undtagen når mennesker slutter sig sammen for at gennemføre deres selviske hensigter. Gud ser til. Hans hensigter med hensyn til sine oprørske undersåtter vil blive opfyldt. Verden er ikke blevet givet i menneskers hænder, skønt Gud for en tid tillader forvirringens og uordenens elementer at råde. En magt nedefra virker for at fremkalde de sidste store scener i dramaet,—Satan, som kommer som Kristus og virker med al uretfærdighedens forførelse blandt dem, som binder sig sammen i hemmelige selskaber. De, som giver efter for lidenskaben efter sammenslutning, udfører fjendens planer. Årsagen vil blive efterfulgt af virkningen."

„Overtrædelsen har næsten nået sin grænse. Forvirring fylder verden, og en stor rædsel skal snart komme over menneskene. Enden er meget nær. Vi, som kender sandheden, bør forberede os på det, som snart vil bryde ind over verden som en overvældende overraskelse.“ Review and Herald, 10. september 1903.

Advarslen, som blev forbilledliggjort ved indførelsen af Forfatningen i 1789, er den tredje engelske advarsel, som vender tilbage til det andet Kadesh, når beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind begynder. Denne advarsel er advarslen fra den første røst i Åbenbaringen kapitel atten, og ikke alene styrtede de store bygninger i New York City sammen på det tidspunkt, men selve Forfatningens væsen blev også forandret. Forfatningen blev skrevet og grundlagt på engelsk ret, hvis grundlæggende filosofi enkelt kan defineres som: »et menneske er uskyldigt, indtil det er bevist skyldigt.« Forfatningen blev skrevet med det formål at forkaste det, der er kendt som romersk ret, hvis grundlæggende filosofi enkelt kan defineres som: »et menneske er skyldigt, indtil det er bevist uskyldigt.«

Advarslen fra ørkenen i 1789, repræsenteret ved Forfatningen, repræsenterer advarslen den 11. september 2001, og ikke alene markerede de brændende bygninger denne historie med en bogstavelig opfyldelse, men vedtagelsen (talen) af Patriot Act repræsenterede også advarslen.

Patriot Act (Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act of 2001) blev fremsat i De Forenede Staters Kongres kort efter terrorangrebene den 11. september 2001. Lovforslaget blev fremsat i Repræsentanternes Hus den 23. oktober 2001 og i Senatet den 24. oktober 2001. Det blev underskrevet til lov af præsident George W. Bush den 26. oktober 2001. Patriot Act havde til formål at styrke regeringens evne til at efterforske og forhindre terrorhandlinger samt at udvide beføjelserne vedrørende overvågning og retshåndhævelse, og den forkastede det engelske rets grundlæggende og fundamentale princip, som fastslår, at et menneske er uskyldigt, indtil dets skyld er bevist. Den anvendes stadig i dag af eliten inden for regeringen til at omgå retssikkerhed, privatlivets fred og retfærdige retssager.

Vi vil fortsætte dette studium i vores næste artikel.

„Hvad er vor tilstand i denne frygtelige og højtidelige tid? Ak, hvilken stolthed råder i menigheden, hvilket hykleri, hvilket bedrag, hvilken kærlighed til pragt i klædedragt, letsindighed og adspredelse, hvilket begær efter overhøjhed! Alle disse synder har formørket sindet, så at de evige ting ikke er blevet erkendt. Skal vi ikke ransage Skriften, for at vi må vide, hvor vi står i denne verdens historie? Skal vi ikke blive oplyste med hensyn til det værk, der fuldbyrdes for os i denne tid, og den stilling, som vi som syndere bør indtage, mens dette forsoningsværk skrider frem? Hvis vi har nogen omsorg for vore sjæles frelse, må vi foretage en afgørende forandring. Vi må søge Herren med sand bodfærdighed; vi må med dyb sjælekval bekende vore synder, for at de må blive udslettet.

„Vi må ikke længere blive stående på den fortryllede grund. Vi nærmer os hastigt afslutningen på vor prøvetid. Lad hver sjæl spørge: Hvordan står jeg for Gud? Vi ved ikke, hvor snart vore navne kan blive taget på Kristi læber, og vore sager blive endeligt afgjort. Hvad, o, hvad vil disse afgørelser være! Skal vi regnes blandt de retfærdige, eller skal vi tælles med de ugedelige?“

”Lad menigheden rejse sig og angre sine frafald over for Gud. Lad vægterne vågne og lade basunen give en klar lyd. Det er en bestemt advarsel, som vi har at forkynde. Gud befaler sine tjenere: ’Råb højt, hold ikke tilbage, opløft din røst som en basun, og kundgør mit folk deres overtrædelse og Jakobs hus deres synder.’ Folkets opmærksomhed må vindes; medmindre dette kan ske, er al bestræbelse nyttesløs; om så en engel fra himlen steg ned og talte til dem, ville hans ord ikke gøre mere gavn, end hvis han talte ind i dødens kolde øre. Menigheden må vækkes til handling. Guds Ånd kan aldrig komme ind, før den baner vejen. Der bør være alvorlig hjerteransagelse. Der bør være forenet, vedholdende bøn og ved tro en tilegnelse af Guds løfter. Der bør være, ikke en klædning af legemet med sæk, som i fordums tid, men en dyb sjælens ydmygelse. Vi har ikke den mindste grund til selvtilfredshed og selvophøjelse. Vi bør ydmyge os under Guds mægtige hånd. Han vil træde frem for at trøste og velsigne de sande søgende.”

„Arbejdet ligger foran os; vil vi gå ind i det? Vi må arbejde hurtigt, vi må gå stadig fremad. Vi må berede os til Herrens store dag. Vi har ingen tid at spille, ingen tid til at være optaget af selviske hensigter. Verden skal advares. Hvad gør vi som enkeltpersoner for at bringe lyset frem for andre? Gud har overladt sit arbejde til hvert menneske; enhver har en opgave at

udføre, og vi kan ikke forsømme dette arbejde uden at udsætte vore sjæle for fare.

„O mine brødre, vil I bedrøve Helligånden og få den til at vige bort? Vil I udelukke den velsignede Frelser, fordi I er uforberedte på hans nærvær? Vil I lade sjæle gå fortabt uden kundskab om sandheden, fordi I elsker jeres magelighed for højt til at bære den byrde, som Jesus bar for jer? Lad os vågne op af søvnen. ‘Vær ædru, vær årvågne; fordi jeres modstander Djævelen går omkring som en brølende løve og søger, hvem han kan opsluge.’” Review and Herald, 22. marts 1887.